

Madár János

Mítoszi lázban

Szöllősi Zoltán költő hetvenéves

Háztól házig, tanyától tanyáig gyertyamagány.
Mennek, mennek, és fénylik őseink neve.
A remény ittfelejtett kavicsait viszik az árnyak.
Porszemek szilánkjait cipelik hűségünkre.

Faggatnak bennünket súlyos kísértetek.
Tőlünk az öregemberek árnyéka mit akar?!
Fiatalon és meggörbülve iderongyolódtak.
A nyírségi tájon gázol át két igaz magyar.

Szöllősi Mihály és Herman János csöndje.
Besüppedt, néma sírok fölött rettenet untat.
Félelem szárnyán madarak árvasága.
Az évek véresen szállnak, zúgatják sorsunkat.

Ránk alvadnak immár a keresztetek.
Itt vérünk sajog, mégis zászlót bontunk.
Fájdalmakig érő csigolyák a mész örvényei.
A szegénység zálogaként hideg a csontunk.

Kihűlt arcunkon ropog a jég bilincse.
Országlásaink túleveleit fagy lődözi.
Elmúló karácsonyok metaforája lettünk.
Anyanyelvünk a hóban szívünket elüldözi.

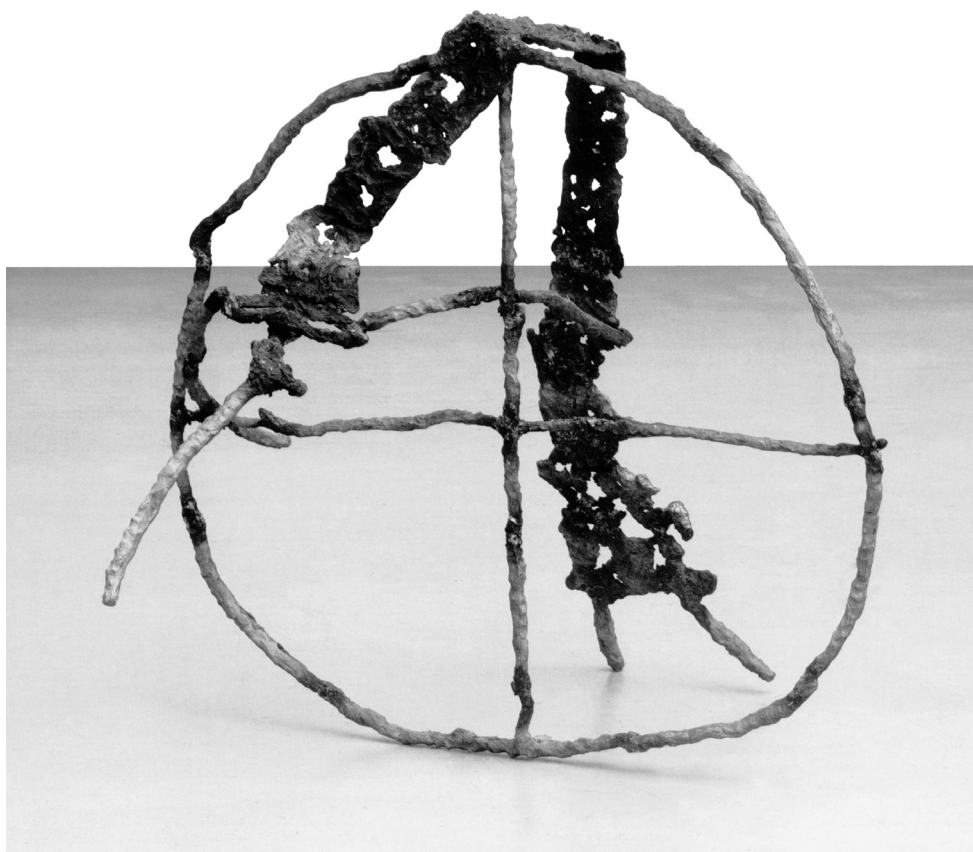
A töprengő mozdulat is csupa menekülés.
Számúzve bölcsőnktől önmagunkhoz ülünk.
Istennek és hazának sem hiányzik a lélek.
Az ország már megvirrad nélkülünk.

MADÁR JÁNOS (1948) költő, a Rím Könyvkiadó vezetője, a *Kelet Felől* című folyóirat alapító főszerkesztője.

Harmatot hoz a fűszálak néma zokogása.
Nem nyílik felhőkkel hajlongó rétekre a szánk.
Milyen halk a csillagoktól most minden.
Ez a megváltó csönd is Hold mögül néz reánk.

Anyáink, apáink tekintete besötétült.
Fekete arcú őseink mind-mind vének.
Az éj meglopott csapásai gazdátlan.
Kifosztva virrasztanak a kanyargó ösvények.

A csikorgó lábnyomok nem tudnak elaludni.
A múlt hideg útjain Abapuszta is ébren.
Tanyák zsibbadt léptei alatt ropog a hó.
Emlékeink visszhangoznak a balkányi télben.

Várnagy Ildikó: Lassíts! (vas, 2005)